

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119205527
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119205527.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobkyne: H.. I. C., T.. XX.XX.XXXX, H. U. Š. XXXX/X, XXX XX C., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, IČO: 31 954 448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 29Csp/69/2019-105 zo dňa 09. októbra 2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 200,- eur a IV. výroku o trovách konania.

Priznáva žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„I. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I, bod 7.1 Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX, z 24.09.2014 k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, z 24.09.2014 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným, v znení „Zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie Dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“, je neprijateľná.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 200,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

IV. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. 2.1 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu 19.03.2019 domáhala určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v čl. I bodu 7.1 Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX z 24.09.2014, ako aj zaplata primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 500,- eur. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila 24.09.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.500,- eur s ročnou úrokovou sadzbou 18,08 %, RPMN 25,78 % a priemernou hodnotou RPMN 44,06 %. Pri uzatváraní Zmluvy jej bola zo strany žalovaného na podpis predložená aj Dohoda o poskytovaní služieb (ďalej len „Dohoda“), ktorá nie je ničím iným ako ďalšou nekalou praktikou na

zakrytie skutočnej výšky odplaty za úver. Ide o obdobnú zmluvnú podmienku, akú doposiaľ používal žalovaný priamo v texte formulárov úverových zmlúv, spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru za poplatkov, o neprijateľnosti ktorej už existuje početná judikatúra, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/220/2014, sp. zn. 15Co/70/2015, sp. zn. 17Co/294/2014 a sp. zn. 20Co/99/2014. Táto zmluvná podmienka nie je podmienkou individuálne dojednanou, pretože spotrebiteľ nemôže ovplyvniť jej obsah, aj keď mal možnosť oboznámiť sa s ňou pred podpisom Zmluvy. Dohoda neobsahuje presné určenie odplaty, za ktorú sa doplnkové služby poskytujú. Neuvádza sa v nej dôvod, prečo za rovnaké služby platí viac ten zákazník, ktorému je poskytnutý vyšší úver. V neposlednom rade, ide v tomto prípade o úžeru, pretože hodnota žalovaným požadovaného plnenia je k hodnote vzájomného plnenia, ktoré mal poskytnúť v hrubom nepomere. Pri podpise Zmluvy nemala záujem o poskytnutie doplnkových služieb, avšak keď chcela úver získať, musela túto dohodu podpísať. Predmetná dohoda pritom pre ňu nemala po materiálnej stránke žiadne výhody. Vymedzené služby sú len administratívneho charakteru a neposkytujú spotrebiteľovi žiadne reálne protiplnenie. Žalobkyňa požaduje finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur, pričom poukázala na to, že v čl. I bodu 7.1 Dohody je uvedené, že mesačná odplata za jej uzavretie je 2,56 % zo sumy schváleného úveru v sume 1.500,- eur, zníženej o sumu poplatkov za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur. Mesačná odplata za uzavretie Dohody tak predstavuje sumu 34,56 eur, ktorá pri počte 42 mesačných splátok predstavuje celkovú sumu, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť, vo výške 1.451,52 eur.

2.2 Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že žalobkyňa k dnešnému dňu neuplatnila žiadnu námietku voči Dohode, jej obsahu alebo plneniu. Fakt, že Dohoda je osobitne podpísaná nielenže zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu Zmluvy, ale dlžník podpísaním tlačiva Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu. Dohoda bola uzatvorená 30.01.2015 a na jej základe došlo k úhrade odplaty, ktorá je v nej dohodnutá, pričom ani pri uzatvorení Zmluvy a ani následne žalobkyňa nereklamovala či už samotné uzatvorenie Dohody, výšku vyplatenej sumy alebo podobne. Dohoda je individuálne uzatvorená, pričom nejde o predpoklad a ani o podmienku pre vznik Zmluvy, pričom poukázal na § 52a ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“). V tejto súvislosti dal do pozornosti aj názor prezentovaný v odbornej literatúre, kde ohľadne výkladu pojmu „individuálne dojednané“ sa uvádza, že za individuálne dojednané by mali byť považované nielen klauzuly, ktoré boli skutočne dojednané, ale aj tie, ktoré mohli byť dojednané, ale spotrebiteľ nevyužil svoj vplyv na zmenu ich obsahu. Ak by sa teda mal pojem „individuálne dojednaný“ zovšeobecniť, potom je namieste záver, že ide o každé také ustanovenie, ktoré nielen naformuloval spotrebiteľ, ale predovšetkým také ustanovenie, ktoré síce vopred pripravil dodávateľ, ale spotrebiteľ mal možnosť to nepriať, odmietnuť či anulovať bez toho, aby to malo za následok zhoršenie jeho postavenia v zmysle zániku zmluvy, jej neuzavretia a pod.. Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže z hľadiska ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je úvaha o neprijateľnosti dojednaní o tejto odplate vylúčená. Ďalej poukázal na nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Predmetnou žalobou sa žalobkyňa domáha posúdenia časti svojho právneho vzťahu so žalovaným tak, aby súd určil, že označené ustanovenie Zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je neprijateľné. Okrem hmotnoprávných dôvodov požadovaného určenia svoj návrh procesne odôvodnila v podstate len tým, aby mala istotu. Takýto dôvod však naliehavý právny záujem na žiadnom určení neodôvodňuje. Zároveň žiadny osobitný predpis možnosť takejto žaloby a jej osobitný význam pre daného konkrétneho spotrebiteľa nikde neustanovil. Z hľadiska svojho obsahu je teda ustanovenie § 298 Civilného sporového poriadku osobitným ustanovením v spotrebiteľských veciach upravujúcim objektívne nepochybne výlučne len ďalšie oprávnenia a povinnosti súdu a nie oprávnenia a právnu či súdnu ochranu individuálneho spotrebiteľa. K žalobe o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že nie sú splnené zákonné predpoklady pre podanie žaloby. Účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/372/>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“) bolo totiž priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva primerané finančné zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne domáhal jeho ochrany na súde. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety. Až za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie, avšak ani takáto podmienka splnená nebola. Poukázal aj na to, že žalobkyňa si v

konaní vedenom pod sp. zn. 9Csp/249/2017 už uplatnila nárok na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia. Ak je účelom zadosťučinenia nahradenie diskomfortu, ktorý spotrebiteľ mal v súvislosti s uplatnením práva na súde zažívať, potom je namieste otázka, či multiplikovanie sporov a rozdrobovanie do viacerých znamená, že sa má multiplikovane poskytovať, resp. vôbec či má takto vznikáť primerané finančné zadosťučinenie.

2.3 Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie dospel k jednoznačnému záveru, že zmluvná podmienka v Dohode o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX z 24.09.2014 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ust. § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Súd vidí neprijateľnosť uvedenej zmluvnej podmienky nielen v samotnom predmete tohto dojednania, ale aj v jeho cene a v okolnostiach uplatňovania tejto dohody. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k jej využitiu. Nakoľko uvedená podmienka môže reálne viesť k tomu, že spotrebiteľ poskytne dodávateľovi plnenie bez reálneho protiplnenia, čo spôsobuje značnú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že celá konštrukcia Dohody a odplaty za ňu tak, ako je uvedená v bode 7.1 je neprijateľná, výrazne zhoršujúca postavenie spotrebiteľa, a preto ako neprijateľná je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Okrem iného odplata za poskytnutie uvedených služieb je neprimerane vysoká, keďže je vyššia ako hodnota reálne poskytnutého úveru po odpočítaní poplatku za jeho poskytnutie. Z uvedeného zmluvného dojednania totižto vyplýva, že žalobkyňa bola povinná v prospech žalovaného uhrádzať odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, teda vo výške 34,56 eur mesačne (2,56 % zo sumy 1.350,- eur) a teda pri 42 mesačných splátkach úveru mala zaplatiť žalovanému celkovú odplatu vo výške 1.451,52 eur. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa si úspešne v predmetnom konaní voči žalovanému uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv zo strany žalovaného ako dodávateľa preukázaním, že tento realizoval výkon svojho práva na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky v Dohode, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona o ochrane spotrebiteľa. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak iba čiastočne. S poukazom na všetky okolnosti prípadu súd považoval za primeranú výšku primeraného finančného zadosťučinenia sumu 200,- eur. V porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nebolo preukázané zmenšenie majetku napr. preplatením úveru ani priame vyhrážky či zastrašovanie zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jej psychiku či rodinný život. Podľa názoru súdu prvej inštancie suma 200,- eur zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyňu ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24.05.2017, sp. zn. 2Co/137/2016). Pokiaľ ide o konanie vedené pod sp. zn. 9Csp/249/2017, v ktorom sa žalobkyňa domáhala nároku na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv zo strany žalovaného, toto sa týkalo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, pričom v tomto konaní bolo primerané finančné zadosťučinenie žalobkyňu priznané na základe právoplatného rozhodnutia súdu pod sp. zn. 11C/56/2016. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobkyňa sa v tomto konaní domáhala zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv, ale na základe iného súdneho rozhodnutia a z inej zmluvy o úvere ako v konaní predmetnom. Pokiaľ žalovaný namietal voči priznaniu finančného zadosťučinenia z dôvodu, že ide o predčasné rozhodnutie majúť za to, že najprv musí byť v jednom súdnom konaní spotrebiteľ úspešný a až následne ako úspešný môže uplatniť si právo na primerané finančné zadosťučinenie, táto námietka je nesprávna a zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by malo ísť až o následné konanie. Naopak, pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, a preto si uplatňuje finančné zadosťučinenie, v prípade úspechu jej toto priznané bude a v prípade nepreukázania tvrdeného porušenia, teda neúspechu spotrebiteľa musí byť zákonite aj tento nárok zamietnutý.

2.4 O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že priznal žalobkyňu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vzhľadom na úspešnosť žalobkyne o určenie neprijateľnosti zmluvnej

podmienky, ako aj o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu.

3. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 53 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/372/>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov, čl. 3 ods. 1, 2, § 298 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 200,- eur a výroku o trovách konania podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný namietajúc, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces tým, že odôvodnenie napádaného rozsudku neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 200,- eur. Popritom žalovaný poukázal na skutočnosť, že napádaný rozsudok nespĺňa ani základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, ako ich definuje ustanovenie § 220 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, keďže neobsahuje žiadny záver súdu (či už skutkový alebo právny) vo vzťahu k predmetu sporu, predovšetkým skutkové závery odôvodňujúce základ nároku, jeho výšku. Súdom priznané finančné zadosťučinenie nebolo podľa obsahu a odôvodnenia rozsudku preukázané v konkrétnych skutkových okolnostiach a argumentačne nie je podložené v rozsudku takým spôsobom a v rozsahu, ktorý by zodpovedal požiadavkám na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle hore označeného ustanovenia zákona. Ďalej žalovaný namietal ako odvolací dôvod aj to, že súd prvej inštancie sa nedôsledne zaoberal námietkou žalovaného, že žalobca si uplatnil už nárok na finančné zadosťučinenie v inej sporovej veci. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na svoj argument uvedený v jeho vyjadrení k žalobe, že ak primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom (odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015), potom postup, kedy spotrebiteľ namiesto jednej žaloby podáva niekoľko žalôb nemôže znamenať, že nárok na finančné zadosťučinenie by mal vzniknúť v rozsahu rovnajúcom sa násobku počtu podaných žalôb. Žalovaný súčasne tvrdil, že uvedený argument sa týka posúdenia danosti (existencie) nároku na finančné zadosťučinenie, a súčasne aj jeho výšky. Navyše súd prvej inštancie sa uvedeným argumentom nezaoberal, konštatoval len to, že v inom prípade išlo o iné sporové konanie a o inú zmluvu. Tento záver súdu je však podľa žalovaného nepostačujúci a nepreskúmateľný, pretože nevysvetľuje žiadny dôvod, pre ktorý by počet súdnych konaní mal viesť k rovnakému počtu nárokov na finančné zadosťučinenie. Žalovaný tiež tvrdil, že postup konajúceho súdu je v rozpore s jeho zákonnou povinnosťou riadne a dôsledne sa vypořiadat' so všetkými argumentmi strán týkajúcimi sa prejednávanej veci. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti a žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Zároveň si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

5. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného v súdom určenej lehote nevyjadrila.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích

dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať, resp. dopĺňať rozhodnutie okresného súdu. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

10. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie, za predpokladu, že súd prvej inštancie určí predmetnú zmluvnú podmienku za neprijateľnú, z titulu porušenia jej spotrebiteľských práv žalovaným ako dodávateľom podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

11. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

12. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnym posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd zhodnotil túto odvolaciu námietku vo vzťahu k samotnému nároku ako aj k výške priznaného zadosťučinenia za nedôvodnú.

Z napadnutého rozsudku má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa si úspešne uplatnila voči žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa v dôsledku používania neprijateľnej zmluvnej podmienky dodávateľom a jej uplatňovania v spore medzi stranami predmetného sporu v čase, kedy zmluvné dojednanie bolo vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, v dôsledku čoho má podľa zákonom o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku je tak nepochybne daný.

14. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných nemajetkových újm v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevyklučujúc európske), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejším a už nezvratiteľným spôsobom.

16. V danej veci považuje odvolací súd sumu 200,- eur za primeranú rozsahu a povahe porušenia práv žalobkyne, keďže porušenie práv spotrebiteľa spočívalo v uplatnení nároku žalovaného na zaplatenie odplaty za uzavretie Dohody vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatkov za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, ktorá pri počte 42 mesačných splátok predstavuje celkovú sumu, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť, vo výške 1.451,52 eur, napriek tomu, že sa jednalo o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

17. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyňa bola nútená v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška súdom prvej inštancie priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

18. K odvolacej námietke žalovaného o hrubom porušení práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

19. Čo sa týka odvolacej námietky, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že predmetný odvolací dôvod predstavuje pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré nemožno subsumovať pod iné odvolacie dôvody a ktoré je spôsobilé vyvolať následok nesprávneho rozhodnutia vo veci. Z odvolania žalovaného však žiadne konkrétne porušenie procesného postupu súdu prvej inštancie nevyplýva, preto sa odvolací súd predmetnou námietkou žalovaného bližšie nezaoberal.

20. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 200,- eur zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

21. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bola žalobkyňa úspešná v celom rozsahu, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a zároveň žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).